

*De Sprookjes van God en
Jezus*

De Sprookjes van God en Jezus

*Een soort kinderbijbel, maar dan kloppend,
en daardoor niet geschikt voor jonge kinderen.
Gebaseerd op het originele grote sprookjesboek
dat door dit boek te vervangen is.
Luchtig, ongeloofwaardig, scherp, grof;
kortom precies zoals het origineel.
Maar dan beter.*

de bijbel naverteld door
Johan Ruvelt

Schrijver: Johan Ruvelt

Uitgever: Brave New Books

*Veel dank aan de proeflezers, vooral aan Rob, Wilma, Astrid,
Piet, Fons en Rudolf, die dat helemaal Pro Deo hebben gedaan*

Coverontwerp: Loes Jott

Eerste uitgave: 2019

ISBN: 9789402192117

© Johan Ruvelt

Inleiding

Als je met de ogen van onze tijd sprookjes leest over Hans en Grietje, het Lelijke Eendje of Assepoester, dan kun je je moeilijk voorstellen dat die ooit als kindvriendelijk of opvoedkundig werden gezien.

Ouders die hun kinderen alleen achterlaten in een bos, een moeder die tegen haar kind zegt dat het lelijk is, een vader die zijn nieuwe vrouw toestaat zijn dochter als slaafje te behandelen – de sprookjes vertellen wel dat het heel vervelend is, maar nergens wordt benadrukt hoe akelig die ouders zijn. Hans en Grietje gaan na afloop van hun avonturen zelfs weer terug naar die ouders!

Met de ogen van nu kun je heel kritisch naar zulke sprookjes kijken. Niemand neemt het je kwalijk als je ze beoordeelt met de huidige inzichten van medemenselijkheid. Je mag de gruwelijkheid ervan laten zien, je mag hardop zeggen hoe blij je bent dat het maar sprookjes zijn.

Bij de Bijbel is dat helaas iets anders. Er zijn miljarden mensen die nog steeds geloven dat er iets moois, iets waars en iets wijs in dat boek staat en dat het respectloos is om er kritisch op te zijn. Maar het boek is nog veel gruwelijker dan bovengenoemde sprookjes.

Er worden onschuldige kinderen vermoord uit naam van het Goede, het stikt in het boek van de vreemdelingenhaat,

toegestane verkrachting en heilig narcisme. En de naaste figuur uit het boek, gezien met de ogen van nu, is God zelf.

Dit boek laat dat zien. Niet door er dingen bij te verzinnen, ook niet door het verhaal leugenachtig lief na te vertellen zoals kinderbijbels en EO-films doen, maar door zo puur mogelijk met de ogen van nu te kijken naar de echte Bijbelteksten. Er zijn twee klemtonen in dit boek. De eerste is “de bekende verhalen” – verhalen waar mensen het nog wel eens over hebben in het algemeen spraakgebruik. De tweede klemtoon ligt op de meest opmerkelijke onzin in het originele boek.

Je zult in dit boek misschien zo af en toe denken: dat klopt niet, dat is een denkfout, net schreef je nog iets anders! Dat zijn dan niet mijn fouten, zo staat het nu eenmaal in de Bijbel. Vrijwel alles wat je in dit boek leest, ook bijvoorbeeld het woord ‘tovenaar’ en de opa van 25 jaar, is direct terug te vinden in de originele Bijbel, soms na wat zoeken en rekenen. Dat hoeft je zelf niet meer te doen, want dit boek ligt al voor je!

Veel plezier met (voor)lezen!

Johan Ruvelt

Er was eens,
heel lang geleden,
een tovenaar die God heette.
Volgens sommige mensen
was hij de grootste tovenaar
die ooit leefde,
anderen geloven
dat hij nog steeds leeft.

Ze zeggen dat hij al leefde
voordat de aarde bestond,
en zelfs al
voordat er mensen waren.

Adam en Eva

We weten niet waarom hij het deed, of waarom hij het *toen* ineens deed. Verveling misschien? We weten al helemaal niet wat hij in de oneindig veel miljarden jaren ervoor allemaal heeft gedaan. Dat staat niet in het sprookjesboek. Daar staat alleen *dat* hij het deed. Wanneer precies? In het begin, staat er. Alles was nog helemaal leeg; geen aarde, geen zon, niets. Alleen de tovenaars was er en het verschil tussen dag en nacht natuurlijk. Wat hij ging doen? God ging mensen toveren!

Maar een mens zonder wereld om in te leven, zo bedacht hij, zou maar een kale bedoening zijn. Daarom toverde hij eerst allerlei andere dingen.

De eerste dag toverde hij het heelal en de aarde. Hij deed daarbij voor overdag het licht aan. De tweede dag toverde hij de blauwe lucht en de wolken. De derde dag toverde hij het land, want daarvoor was alles nog zee. Op het land toverde hij de bomen en de planten. De vierde dag toverde hij de zon, de maan en de sterren, dus toen kon het andere licht weer uit. De vijfde dag toverde hij de vissen en de vogels; en tenslotte de zesde dag de landdieren, met als hoogtepunt de eerste mens.

Waar hij bij het toveren van de zeeën, de bergen, de fjorden, de sterren, de planten en de dieren dagenlang leuke ontwerpjes had getoverd en zijn fantasie de vrije loop had laten gaan, was hij op het laatst toe aan rust.

Daarom toverde hij de eerste mens net zoals hij er zelf uitzag en de dag erna nam hij vrij.

Vlak voordat hij de eerste mens toverde, maakte hij een kleine afgesloten tuin voor ze, die hij de Hof van Eden noemde: een grasveldje met allemaal fruitbomen en twee heel bijzondere appelbomen in het midden. Over de kleinste van die twee bomen sprak God een toverspreuk uit: hij toverde het zo, dat iedereen die daar van zou eten, nooit dood zou gaan. Voor de grap verstopte hij in de andere, de grootste boom, een sprekende slang. Pas toen de tuin klaar was, toverde hij Adam, de eerste man.

God zag de hele tijd dat het goed was. Maar ja, wat is goed? Toen hij zag dat Adam best een beetje alleen was, had hij zonder moeite nog een paar mensen kunnen toveren. In plaats daarvan rukte hij Adam een rib uit zijn lijf en hij vertelde de naar adem snakkende Adam dat die rib nu eenmaal nodig was om een vrouw bij hem te toveren. Of God de rib echt gebruikt heeft, is niet duidelijk. Wel stond even later Eva, de eerste vrouw, naast Adam in de tuin.

Meteen hierna vertelde God aan Adam en Eva dat ze alles mochten doen in de tuin, behalve van de grootste appelboom eten, die met de slang erin. De appels in die boom waren wel de mooiste uit de hele tuin. En God had de mensen zo gemaakt, dat als ze iets niet mogen, ze dat juist het liefste willen. De sprekende slang die in de boom zat, was ook nog eens zo door God getoverd dat hij de hele tijd reclame maakte voor de appels in zijn boom. "Kom maar Eva, deze appels zijn veel lekkerder en als je er een eet, word je vrij, en misschien wel net zo'n grote tovenaarskinder als God zelf!"

Na een tijdje hield Eva het niet meer uit. Ze had gezien dat God de tuin uit was gegaan voor een ochtendwandeling en ze pakte een appel. Lief als ze was gaf ze Adam ook een hap, maar precies op dat moment kwam God net de tuin weer binnen.

Adam en Eva verstopten zich snel onder een struik. God zag ze niet, maar hij wist dat ze de tuin niet uit konden en zich dus ergens schuil moesten houden. Toen hij merkte dat er een appel ontbrak aan de grote boom schreeuwde hij boos dat ze niet meer in de tuin mochten blijven.

Gelukkig bleek de slang gelijk te hebben. De grote appel was heerlijk en door die appel op te eten ging het hek rond de tuin open en konden Adam en Eva de heel grote mooie wereld beginnen te veroveren. Ze vonden het maar raar dat anderen die nare kleine tuin later het Paradijs gingen noemen.

En om nou te zorgen dat jullie het goed onthouden, vertellen we het verhaal nog een keer.

God maakte dus eerst de hemel en de aarde, en daarna de eerste mens, Adam. Vervolgens bouwde hij een tuin en daar zette hij de mens in. In die tuin liet hij allemaal bomen groeien, met lekker eten eraan. Daarna liet hij de mens de tuin onderhouden – als een soort tuinman. Omdat de mens wel een beetje alleen was, toverde God daarna alle dieren en vogels en zo. Adam gaf al die dieren namen, maar toen God zag dat geen van die dieren Adam wilde helpen met het onderhouden van de tuin, maakte hij uiteindelijk ook nog Eva, de eerste vrouw.

bron: Genesis 1-3

Kaïn en Abel

Adam en Eva, de eerste twee mensen, waren nog maar net uit de tuin gevlucht waar God ze gevangen had gehouden, toen ze allemaal erg leuke dingen ontdekten. Hoe ze van vijgenbladeren kleren konden maken bijvoorbeeld; dat de natuur heel mooi was en er veel meer te eten was dan alleen appels. Dat ze konden bergbeklimmen, varen, bouwen, spelen.

Een van die leuke ontdekkingen zorgde ervoor dat een tijdje later hun eerste kind werd geboren. Kaïn noemden ze het jongetje. Niet lang daarna kwam nummer twee, ook een jongen. Deze noemden ze Abel. Kaïn en Abel konden niet naar school, dus leerden ze in de natuur. Abel ontdekte al voor hij volwassen werd dat hij schapen kon temmen. Hij werd de eerste schaapherder. Kaïn ontdekte dat hij eetbare plantjes kon kweken. Hij werd daardoor de eerste landbouwer.

Door de verhalen van hun ouders over de tovenaars uit de tuin waren ze wel een beetje bang geworden en ze besloten dan ook allebei om zo af en toe offers te brengen aan die God. Kaïn offerde groenten en fruit, Abel offerde pasgeboren lammetjes.

God, die zo af en toe onverwachts langskwam, bewonderde de dode lammetjes van Abel, maar keek niet eens naar de fruitmand van Kaïn. Die werd daar erg boos en verdrietig door, want hij had nog wel zo zijn best gedaan. Maar God, die expres niet naar de fruitmand had gekeken, wreef het nog even in bij Kaïn, door te zeggen dat hij niet zo boos moest kijken. Kaïn werd daardoor zo opstandig dat hij bedacht: als de tovenaars maar naar één mens tegelijk kan kijken, dan is Abel hier gewoon te

veel. En hij doodde zijn broer. Toen waren er dus nog maar drie mensen.

Gelukkig was God niet de enige tovenaardie mensen toverde, want Kaïn vond een vrouw om mee te trouwen. Of zou dat misschien een vrouwtjesaap zijn geweest? Op school leren we dat de allereerste mensen erg veel op apen hebben geleken, dus zo raar is die gedachte nog niet eens.

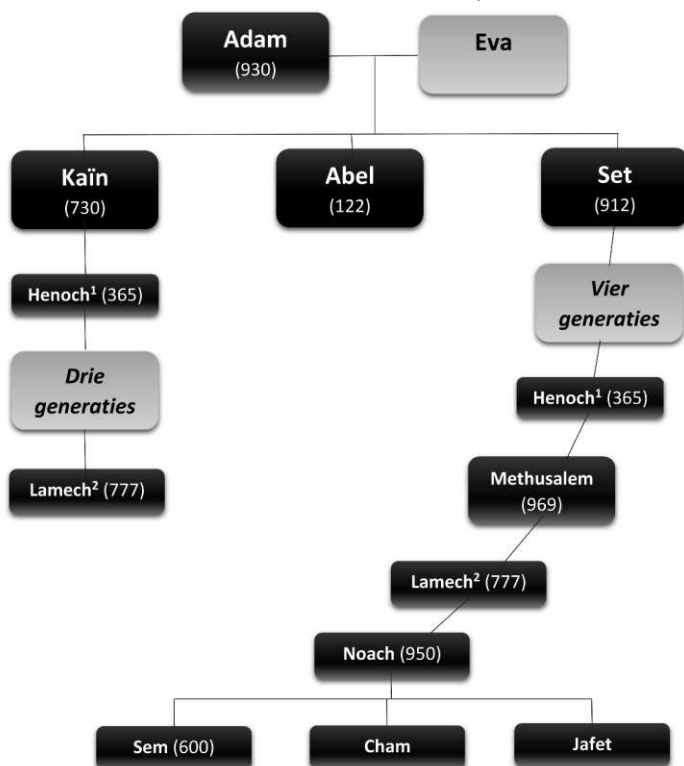

In elk geval kregen Kaïn en zijn vrouw samen veel kinderen, kleinkinderen, enzovoorts. Ze bouwden de eerste stad, waar heel veel andere halfapen en mensen gingen wonen. Pas toen Kaïn al lang betovergrootvader was, kregen zijn ouders, Adam

en Eva, hun derde kind: Set. Set vond ergens een vrouw, kreeg een zoon en die kreeg weer kinderen en die kregen kinderen en werden allemaal erg oud. Set werd geboren toen Adam 130 jaar was, maar dat viel nog wel mee, want Adam werd uiteindelijk 930 en hij was al volwassen toen hij nul was. Ook veel kinderen en kleinkinderen van Adam werden erg oud. De oudste was Methusalem: die overleed pas toen hij 969 was. Methusalem was de opa van Noach.

bron: Genesis 4:1-16

De stamboom tot Noach inclusief hoe oud ze zijn geworden

De mannen Henoeh en Lamech zijn zowel nakomelingen van Kaïn als van Set

De Ark van Noach

Zo af en toe had God het helemaal gehad met alle mensen die hij getoverd had. Dan kwamen ze hem de keel uit, deden ze de hele dag alleen maar dingen die hij ze juist zo zorgvuldig verboden had, alsof hij helemaal niet bestond! Dan had hij zo de pee in dat hij wou dat hij de wereld en alles erop helemaal niet getoverd had.

Het was ook zijn eerste schepping geweest, natuurlijk. Alle begin is moeilijk, zeker het allereerste begin.

Zo was het ook toen Noach leefde. Toen deze man 500 jaar was, kreeg hij een drieling: Sem, Cham en Jafet. God had het idee dat dit misschien weleens de laatste aardige mensen in de wereld waren. Daarom bedacht hij een bijzonder plan: hij zou alle mensen in de wereld doodmaken, behalve deze familie. Hij zou de wereld eens laten zien wie de grootste tovenaars was!

Hij ging eerst naar Noach en vertelde hem dat die een boot moest bouwen, een heel groot schip, zeg maar een ark. God noemde de precieze maten en het soort hout dat hij moest gebruiken. “En dan,” zei hij erbij, “moet je van alle diersoorten een mannetje en een vrouwtje zoeken, en die in je ark stoppen. Van sommige dieren zelfs meer. Plus genoeg eten om al die dieren heel erg lang in leven te houden.” Noach ging meteen aan de slag met het in zijn eentje bouwen van die reusachtige ark en ook nog overal ter wereld dierpaartjes te vinden. Dat kostte hem alles bij elkaar toch zeker een paar weken.

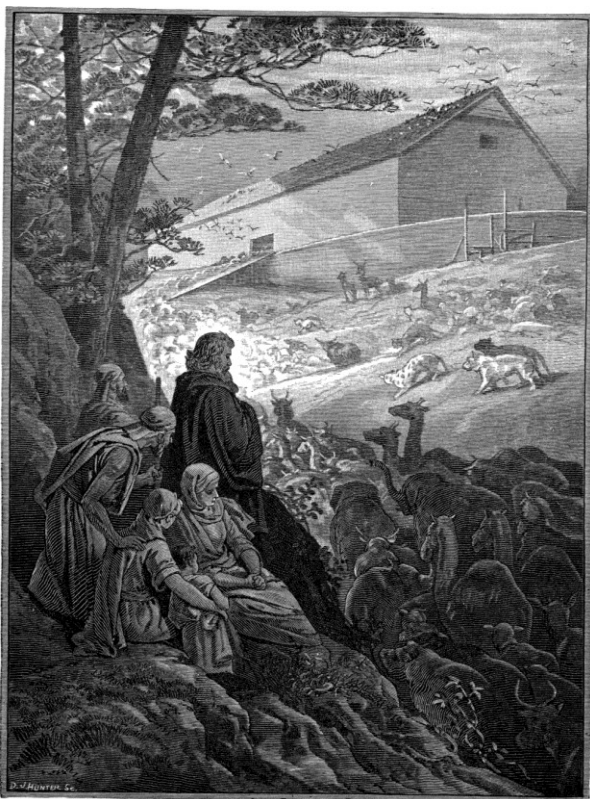
Gods plan was om het heel hard te laten regenen. En dat deed hij dan ook. Niet gewoon heel hard, maar nog veel harder. Niet een paar uur, maar vele dagen. Net zolang tot het land waar

Noach woonde, Atlantis, helemaal onder water stond, en daarna de rest van de wereld. Zelfs de paar mensen die konden zwemmen, hielden het niet lang uit omdat er nergens meer een droge kant was waar ze heen konden zwemmen. Deze wereldwijde overstroming kreeg een eigen naam: zondvloed. De oude Methusalem stierf. Ook alle andere mensen en dieren gingen dood, behalve de vissen waarschijnlijk. Het regende veertig dagen.

In de ark was het een drukte van jewelste. De leeuwen probeerden de zebra's op te eten, maar dat mocht natuurlijk niet. De Afrikaanse olifanten mochten niet aan dezelfde kant van de boot staan als de Aziatische olifanten, anders zou het schip kapseizen. Het was een heel karwei om dat allemaal in de gaten te houden. Noach was best trots dat het hem lukte, al baalde hij nog wel een beetje dat de dinosaurussen er niet meer bij hadden gepast.

Maar toen het gestopt was met regenen, was het avontuur nog lang niet voorbij. Nog bijna een jaar duurde het tot het water zover gezakt was dat er weer ergens een bergtop te zien was. Eindelijk mochten alle dieren de ark uit. Ook Noach, zijn vrouw, zijn zonen en hun vrouwen klommen aan wal. Verder waren er geen mensen en dieren meer. Het is jammer dat het grootste wonder van dit verhaal nergens in de het sprookjesboek is beschreven: hoe alle bijzondere dieren, van de ijsberen en de pinguïns tot de kangoeroes, en de zoetwatervisjes van verre binnenlanden, vanaf die bergtop daarna zo snel op hun woonplek zijn gekomen.

God liet een regenboog in de wolken verschijnen en zei dat dat het teken van het nieuwe begin was: dat hij zich vergist had en het nooit meer zou doen, zoveel mensen laten verdrinken. Want God had in dat jaar ontdekt dat de mensen niet slecht waren

geworden, maar slecht waren gemaakt. En dat kon hij ze niet kwalijk nemen, dat had hij zelf zo gedaan.

Na de zondvloed waren er van de twintig miljoen mensen nog maar acht over: Noach, zijn drie zonen en hun vier vrouwen. Gelukkig wist God nog een

vruchtbaarheidsspreuk en die werkte! Een paar honderd jaar na de zondvloed waren er al heel veel volken, steden en talen over de hele toenmalige wereld. Egypte met zijn farao's was ruim 300 jaar na de watersnood al een machtig rijk, er waren koningen in het Oosten – tot in Noord-China en Japan toe; er waren zelfs al mensen in Australië en Zuid-Amerika. Die moeten allemaal afstammen van Noach en zijn vier zonen, want van andere arken zouden we toch weten?

bron: Genesis 5-10

De Toren van Babel

God had net alle mensen en dieren door een zondvloed van water doodgemaakt. Alle dieren, op twee per soort na. Plus alle mensen, op Noach en zijn familie na. Noach was volgens God namelijk de enige nog rechtvaardige mens op de wereld. Noach was zó rechtvaardig, dat toen zijn zoon Cham hem een keer uitlachte omdat hij dronken was, Noach zijn woede botvierde op de zóón van Cham. Want God heeft een heel ander idee van rechtvaardigheid dan aardige mensen en tovenaars.

Zo was het God een doorn in het oog dat de mensen steeds beter gingen samenwerken. De mensen vonden elkaar allemaal aardig en vertelden elkaar wat ze uitgevonden en ontdekt hadden, zodat ze samen nog mooiere dingen konden maken. Een groep nakomelingen van Noach ontdekte dat ze bakstenen konden maken van klei. Een andere groep vond leem uit en omdat ze zo goed samenwerkten konden ze daar een schitterende stad met prachtige gebouwen van maken. Die gebouwen waren zo sterk, dat een paar mensen het plan hadden opgevat om een toren te maken, zo hoog als ze maar konden, om te kijken of ze bij de hemel konden komen.

In die tijd waren er nog geen vliegtuigen en raketten. Die zijn namelijk niet door God getoverd, maar pas veel later door een paar mensen in Amerika. Voor de kinderen en kleinkinderen van Noach was het dus nog helemaal niet duidelijk hoe hoog de blauwe lucht was. Ze dachten dat de lucht een soort dak was, waar 's nachts de sterren op getekend werden door God.

Terug naar de stenenbouwers. Toen God een keer in die buurt was, zag hij dat ze net begonnen waren om die hemelhoge

toren te bouwen. Hij was al best hoog en God vond het maar niks dat de mensen dingen maakten die hij niet kon toveren. Hij dacht dat het niet lang meer zou duren voor de mensen echt alles zouden kunnen maken, en hijzelf als mislukt tovenaartje geen enkele trots en status meer zou hebben. Daarom bedacht hij een gemene toverspreuk...

God betoverde de mensen in de stad zó, dat ze ineens allemaal een andere gekke taal gingen spreken, zonder dat ze het zelf doorhadden. Grieks, Engels, Latijn, gebarentaal - de mensen in de stad dachten dat ze gewoon hun oude taal spraken, maar niemand verstond ze meer en zij verstonden ook niemand om hun heen. Het duurde niet lang voor iedereen half gek werd en de stad uit vluchtte, de hele wereld over. Zo zijn alle verschillende talen in de wereld ontstaan. En de stad werd later Babel genoemd, omdat er zo raar gebabbeld werd.

bron: Genesis 11:9

